Р Е Ш Е Н И Е
№ 41359

гр. София, 23.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 20 състав,** в публично заседание на 23.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **1127** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „Симона - Партенрс“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], представлявано от управителя М. Г. И. срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221725001304-091-001/28.08.2025 г., издаден от М. К.-Н. - орган, възложил ревизията и Е. И.-Г. – ръководител на ревизията, в частта потвърдена с Решение № 1483/01.12.2025 г. на Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите, с който на дружеството са установени резултати по ЗДДС за периода от м. 09.2020 г. до м. 12.2020 г., ведно с начислените лихви и са определени данъчни задължения в общ размер на 11 792,02 лева, в т.ч. главница в размер 7560,00 лева и лихва в размер на 4232,07 лева.

Жалбоподателят счита, че РА е незаконосъобразен, необоснован и недоказан, издаден в нарушение на материалния закон, в противоречие със съществени процесуални правила в разрез със събраните по ревизионната преписка доказателства. Твърди, че при предходна ревизия през 2021 г. доставчикът „ГРИТЪРОУ“ ЕООД е бил открит и е представил необходимите документи, удостоверяващи извършването на спорните доставки, включително фактури, договори за СМР, счетоводни документи и фактури от предходния доставчик „ЛЪКИРОУД“ ЕООД за закупуване и транспортиране на асфалтови смеси. Според жалбоподателя изводът на приходните органи за наличие на „абсолютна симулация“ е необоснован и противоречи на констатациите в ревизионния доклад, в който не се оспорва наличието на предмета на фактурираните доставки. Сочи, че действително са извършени дейности по асфалтиране на паркинга, поради което не

може да се приеме, че доставките са изцяло фиктивни.Жалбоподателят оспорва извода, че идентичният предмет на фактурите, издадени от „ГРИТЪРОУ“ ЕООД на „СИМОНА ПАРТНЕРС“ ООД и „СИМОНА И КО“ ООД, е доказателство за фиктивност. Твърди се, че доставките се отнасят за различни части от един и същ паркинг - 1050 кв.м. — асфалтирани за „СИМОНА ПАРТНЕРС“ ООД и 970 кв.м. — асфалтирани за „СИМОНА И КО“ ООД. Посочва се, че паркингът е с площ над 2500 кв.м., като двете дружества са били съответно наемодател и наемател на обекта и по взаимно споразумение са възложили извършването на СМР върху различни негови части. Позовава се на Решение № 15163/21.08.2024 г. на Административен съд София-град, оставено в сила с Решение № 1269/12.02.2025 г. на Върховния административен съд, с които е признато правото на данъчен кредит на „СИМОНА И КО“ ООД по фактури от същия доставчик — „ГРИТЪРОУ“ ЕООД, за аналогични СМР, извършени върху друга част от същия паркинг през същия период. Жалбоподателят счита, че спорните доставки са подкрепени с договори за възлагане на СМР, подписани протоколи обр. 19, фактури и доказателства за извършени плащания.
Позовава се на практиката на Съда на Европейския съюз, съгласно която липсата на персонал, технически средства или материални ресурси при доставчика сама по себе си не е достатъчна за отказ на данъчен кредит. Счита за необоснован извода, че липсват документи за произхода и транспортирането на вложения асфалт, като изтъква, че такива доказателства са представени в производството, свързано със „СИМОНА И КО“ ООД, и се отнасят до асфалтирането на същия обект, извършено от един и същ доставчик през същия период. Моли съда да отмени оспорения РА.
Жалбоподателят - „Симона - Партенрс“ ООД, редовно призован за проведените по делото четири съдебни заседания, не се представлява. Производството е било отлагано три пъти по идентични причини и независимо от предоставените процесуални възможности жалбоподателят не е предприел действия за осигуряване на участието си в производството, чрез законния си представител или чрез упълномощаване на друг адвокат. Не бяха представени и писмени бележки, въпреки дадената от съда възможност.
Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция за приходите, не изразява становище по жалбата.
Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата.
Административен съд - София-град, Трето отделение, 20-ти състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Производството по издаване на обжалвания в настоящото производство РА е започнало въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221725001304-020-001/20.03.2025 г., връчена по електронен път на 03.04.2025 г. по отношение на „СИМОНА - ПАРТНЕРС“ ООД за установяване на задълженията по ЗДДС за периоди от м. 12.2019 г. до м. 12.2020 г. Заповедта е издадена от М. А. К. – Н. на длъжност – началник на сектор при ТД на НАП С..
Определено е ревизията да бъде извършена от Е. И. - Г. – главен инспектор по приходите (ръководител на ревизията) и В. К. – старши инспектор по приходите. Определен е срок за приключване на ревизията - три месеца от връчване на ЗВР.
За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/№ 22221725001304-092-001 /10.07.2025 г.. връчен по електронен път на 24.07.2025 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и срещу издадения РД е подадено писмено възражение срещу направените предложения за

установяване на задължения с РД, прието за неоснователно от органа.
Ревизията е приключила с издаването на РА № Р-22221725001304-091 -001/28.08.2025 г., издаден от М. А. К.-Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., възложил ревизията, и Е. М. И.-Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, връчен, електронно на 02.09.2025 г.
С РА на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 7 560,00 лв. по 4 фактури за СМР, издадени от „ГРИТЪРОУ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].
Ревизията е втора предвид Решение №16466/10.09.2024 г. на Административен съд София - град по адм. дело № 9218/2023 г. и Решение №2519/12.03.2025 г. на Върховният административен съд, VIII отделение по адм. дело № 10888/2024 г, с които РА №22221721002650-091-001/07.03.2023 г., издадена на „СИМОНА - ПАРТНЕРС“ ООД за установяване на задълженията по ЗДДС за периоди от м. 12.2015 г. до м. 12.2020 г., потвърден с Решение №745/05.06.2023 г. на директора на дирекция ОДОП С. е обявен за нищожен. Видно от мотивите на потвърденото съдебно решение, при първата ревизия РА не е издаден от компетентните лица, доколкото не е издаден от органа, възложил ревизията и от определения ръководител на ревизията.
В хода на производството по издаване на обжалвания в настоящото производство РА, органите по приходите са връчили на „Симона -Партенрс“ ООД - Искане за представяне на документи и писмени обяснения (ИПДПОЗЛ) с изх. № Р-22221725001304-040-001 от 25.03.2025 г., в отговор на което с вх. № 55-22-7163 от 16.04.2025 г. са предоставени счетоводни регистри, оборотни ведомости, банкови извлечения, договори, фактури и приемо-предавателни протоколи (Акт образец 19).
Извършен е и преглед на първичните счетоводни документи в офиса на дружеството, обективиран в Протокол сер. АА № 1999816 от 26.06.2025 г., като е установено, че дружеството прилага двустранно счетоводно записване съгласно НСФО и не са констатирани нарушения на Закона за счетоводството или на Закона за ограничаване на плащанията в брой.
Въз основа на извършените процесуални действия, органите по приходите са установили, че „СИМОНА - ПАРТНЕРС" ООД е регистрирано с фирмено дело № 15/2003 г. 23.04.2009 г., като дружеството се управлява и представлява от С. Г. Х. и М. Г. И. - заедно и поотделно.
За лицето С. Г. Х. са установени свързани лица по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ДОПК - „БЕЛИСИМА 72“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] - Едноличен собственик на капитала и управител и „СИМОНА И КО“ ООД с ЕИК[ЕИК] - Съдружник и Управител. За лицето М. Г. И. са установени свързани лица „МИША 76“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] - Едноличен собственик на капитала и Управител; „СИМОНА И КО“ ООД с ЕИК[ЕИК] - Съдружник и Управител.
Установено е, че извършваната дейност през ревизираният период е търговия с горива и смазочни материали, извършване на хотелиерска и ресторантьорска дейност в мотел „С." - [населено място], Околовръстен път № 721, а на по-късен етап в арт хотел „С." - [населено място], [улица]. От 2015 г. стопанисваните от дружеството обекти се отдават под наем. През 2016 година дружеството закупува хотел Е. в М., А., финансиран чрез инвестиционен банков кредит от „Юробанк България“ АД.
През ревизирания период дружеството е отчело и декларирало следните видове доставки, при които не са констатирани нарушения при начисляването на ДДС от продажбите, нито са установени укрити или неотчетени приходи, а именно:
1. Вътреобщностни доставки на стоки (ВОД): През данъчен период м. 11/2020 г. дружеството е декларирало ВОД по реда на чл. 7 от ЗДДС към регистрираното за целите на ДДС в Република А. лице SAINT GEORGI HOTEL&RESIDENCE GMBH (VAT № ATU72744328), с предмет продажба

на хотелско оборудване по фактури № [ЕГН] от 02.11.2020 г. с данъчна основа 26 208,12 лв. (13 400,00 евро) и № [ЕГН] от 04.11.2020 г. с данъчна основа 43 417,47 лв. (22 198,99 евро). Органът по приходите е приел правомерното прилагане на нулева данъчна ставка по чл. 53, ал. 1 от ЗДДС с оглед представените документи по чл. 45 от ППЗДДС и подадената VIES-декларация.
2. Доставки на услуги с място на изпълнение извън територията на страната (чл. 21, ал. 4 от ЗДДС): За отдаването под наем на собствения хотел „Е.“ в А. към SAINT GEORGI HOTEL&RESIDENCE GMBH е издадена фактура № [ЕГН] от 20.02.2020 г. с данъчна основа 9 779,15 лв. (5 000,00 евро), без начисляване на данък на основание чл. 21, ал. 4 от ЗДДС (при режим на обратно начисляване за получателя съгласно австрийското данъчно законодателство). За останалата част от 2020 г. не са издавани наемни фактури поради преустановяване дейността на обекта вследствие на противоепидемичните мерки срещу COVID-19.
3. Облагаеми доставки на територията на страната (ставка 20%): Дружеството е декларирало приходи от отдаване под наем на недвижимите имоти в [населено място] в полза на наемателя „СИМОНА И КО“ ООД по договор за наем от 31.07.2015 г., с обща данъчна основа за ревизирания период в размер на 340 082,97 лв. (173 881,66 евро) и начислен ДДС в размер на 68 017,03 лв. (34 776,55 евро). По силата на наемния договор наемодателят поема разноските за текущи поправки, ремонтите извън обичайното потребление и консумативните разноски за имотите. С Анекс от 31.03.2020 г. и Кредитно известие № [ЕГН] от 31.03.2020 г. стойността на наема за м. 03/2020 г. е била редуцирана с 37 500,00 лв. (19 173,44 евро) с ДДС поради обявеното извънредно положение и затварянето на обектите със заповед на Министъра на здравеопазването.
В хода на ревизията органите по приходите са установили, че за периода от 01.12.2019 г. до 30.12.2020 г. от ревизираното лице са декларирани доставки от „ГРИТЪРОУ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] по пет броя фактури (стр. 8 от РД) за строително-монтажни работи (СМР) с обща данъчна основа 37 800,00 лв. (19 326,83 евро), за което дружеството е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 7 560,00 лв. (3 865,37 евро). Органите по приходите са направили заключение, че по отношение на тези 5 бр. фактури не са налице материално-правните предпоставки за възникването правото на приспадане на данъчен кредит и на осн. чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 9 от ЗДДС и чл. 70, ал. 5 ЗДДС данъчната администрация не е признала правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 7 560,00 лв. (3 865,37 евро).
За да достигнат до този извод, органите по приходите са изискали от дружеството са изискали от „СИМОНА И КО“ ООД документи и е извършена насрещна проверка на „ГРИТЪРОУ“ ЕООД.
Във връзка с посочените доставки в хода на ревизията от страна на „СИМОНА И КО“ ООД са представени следните документи:
1. Копие на фактура № [ЕГН]/17.09.2020 г. с предмет на доставката - договор от 15.09.2020 г., Акт Образец 19 Протокол от 1/17.09.2020 г. с данъчна основа (ДО) в размер на 8 190,00 лева и начислен ДДС в размер на 1 638,00 лева в едно с фискален бон за платена в брой сума в размер на 9 828,00 лева. Договор за възлагане на строително-монтажни работи от 15.09.2020 г., сключен между „СИМОНА-ПАРТНЕРС" ООД -Възложител и „ГРИТЪРОУ“ ЕООД -Изпълнител, съгласно който Възложителят възлага и Изпълнителят приема да извърши следните строителни работи: рязане, метене и миене на асфалт - 1 050,00 кв. м. на обект Паркинг на мотел С., [населено място], Околовръстен път № 721. Цената на договорените за изпълнение строително-ремонтни дейности е в размер на 8 190,00 лева без ДДС.
2. Копие на фактура № [ЕГН]/21.09.2020 г. с данни за доставчик „ГРИТЪРОУ" ЕООД и данни за получател „СИМОНА - ПАРТНЕРС" ООД, предмет на доставка – Договор от 18.09.2020 г. и Акт обр. 19 от 21.09.2020 г. за полагане на асфалт на площ от 270 кв. м на обект паркинг на

мотел „С.“; към фактурата е приложен фискален бон за плащане в брой на сумата от 9 136,80 лв. (4 671,57 евро). Д. кредит е упражнен в данъчен период м. 10/2020 г.

3. Копие на Фактура № [ЕГН] от 24.09.2020 г. с данъчна основа 7 896,00 лв. (4 037,16 евро) и начислен ДДС 1 579,20 лв. (807,43 евро), с предмет: договор от 21.09.2020 г. и Акт обр. 19 от 24.09.2020 г. за полагане на асфалт на площ от 280 кв. м на обект паркинг на мотел „С.“; към фактурата е приложен фискален бон за плащане в брой на сумата от 9 475,20 лв. (4 844,59 евро). Д. кредит е упражнен в данъчен период м. 11/2020 г.

4. Копие на Фактура № [ЕГН] от 28.09.2020 г. с данъчна основа 7 332,00 лв. (3 748,79 евро) и начислен ДДС 1 466,40 лв. (749,76 евро), с предмет: договор от 28.09.2020 г. и Акт обр. 19 от 28.09.2020 г. за полагане на асфалт на площ от 240 кв. м (в договора посочени 260 кв. м) на обект паркинг на мотел „С.“; към фактурата е приложен фискален бон за плащане в брой на сумата от 8 798,40 лв. (4 498,55 евро). Д. кредит е упражнен в данъчен период м. 11/2020 г.

5. Копие на Фактура № [ЕГН] от 30.09.2020 г. с данъчна основа 6 768,00 лв. (3 460,42 евро) и начислен ДДС 1 353,60 лв. (692,08 евро), с предмет: договор от 28.09.2020 г. и Акт обр. 19 от 30.09.2020 г. за полагане на асфалт на площ от 240 кв. м на обект паркинг на мотел „С.“; към фактурата е приложен фискален бон за плащане в брой на сумата от 8 121,60 лв. (4 152,51 евро). Д. кредит е упражнен в данъчен период м. 12/2020 г.

При извършената насрещна проверка на доставчика „ГРИТЪРОУ“ ЕООД, приключила с Протокол № П-22221025064891-141-001 от 04.06.2025 г., видно от констатираното в РД, получаването на ИПДПОЗЛ № П-22221025064891-040-001 от 09.04.2025 г. не е било потвърдено по електронен път, а при две извършени посещения на декларирания адрес за кореспонденция (гр. С., [улица]), удостоверени с протоколи от 15.04.2025 г. и 30.04.2025 г., представител на дружеството не е бил открит, поради което искането е върчено по реда на чл. 32 от ДОПК на 19.05.2025 г.. В указания 14-дневен срок доставчикът не е представил изисканите документи, счетоводни регистри и писмени обяснения.

При извършените от органите по приходите справки в информационните системи на НАП е било установено, че „ГРИТЪРОУ“ ЕООД е включило всичките пет издадени фактури в дневника си за продажби за данъчен период м. 09/2020 г. Установено е още, че дружеството не е имало наети лица по трудови или граждански договори и не е подавал Декларации обр. 1 и обр. 6 за м. 09/2020 г.; не е притежавал моторни превозни средства и специализирана строителна механизация за рязане, миене, подготовка и полагане на асфалт, като не са представени доказателства за наемане на техника или ползване на подизпълнители; не са представени документи за произход, закупуване или транспортиране на вложения строителен материал (асфалт), вкл. товарителници и пътни листи; притежаваното от доставчика фискално устройство е регистрирано в НАП на 23.09.2020 г., а касовите обороти са отчетени в сървъра на НАП на 20.10.2020 г., като приложените от ревизираното дружество хартиени фискални бонове са счетени за нечетливи относно част от задължителните реквизити по Наредба № Н-18/2006 г.

За да достигнат до извод, че процесните строително-монтажни услуги не са реално извършени от посочения във фактурите доставчик „ГРИТЪРОУ“ ЕООД, органите по приходите са посочили, че е налице липса на кадрова, материална и техническа обезпеченост при доставчика, липса на количествено-стойностни сметки (КСС) и доказателства за начина на ценообразуване, както и нередовност на платежните документи.Ревизиращият екип е заключил, че самото издаване на данъчни фактури и отразяването на плащания по тях, без да е доказано реалното настъпване на данъчно събитие по смисъла на чл. 25 във вр. с чл. 9 от ЗДДС, не поражда право на приспадане на данъчен кредит.

На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 9 и чл. 70, ал. 5 от

ЗДДС органите по приходите са отказали правото на данъчен кредит в общ размер на 7 560,00 лв. (3 865,37 евро) и с РА са преизчислили данъчните резултати на дружеството за съответните данъчни периоди, както следва:

- за данъчен период м. 09/2020 г.: При деклариран данък за внасяне 210,25 лв. е отказан данъчен кредит в размер на 1 638,00 лв. по фактура № [ЕГН] от 17.09.2020 г., в резултат на което е определен ДДС за внасяне в размер на 1 848,25 лв. и допълнително задължение за довнасяне в размер на 1 638,00 лв. ведно със законна лихва по чл. 175 от ДОПК.
- за данъчен период м. 10/2020 г.: При деклариран данък за внасяне 1 046,47 лв. е отказан данъчен кредит в размер на 1 522,80 лв. по фактура № [ЕГН] от 21.09.2020 г., в резултат на което е определен ДДС за внасяне в размер на 2 569,27 лв. (1 313,65 евро) и допълнително задължение за довнасяне в размер на 1 522,80 лв. ведно със законна лихва по чл. 175 от ДОПК.
- за данъчен период м. 11/2020 г.: При деклариран данък за внасяне 115,68 лв. е отказан данъчен кредит в общ размер на 3 045,60 лв. по фактура № [ЕГН] от 24.09.2020 г. (1 579,20 лв.) и фактура № [ЕГН] от 28.09.2020 г. (1 466,40 лв.), в резултат на което е определен ДДС за внасяне в размер на 3 161,28 лв. и допълнително задължение за довнасяне в размер на 3 045,60 лв. ведно със законна лихва по чл. 175 от ДОПК.
- за данъчен период м. 12/2020 г.: При деклариран данък за внасяне 603,86 лв. е отказан данъчен кредит в размер на 1 353,60 лв. по фактура № [ЕГН] от 30.09.2020 г., в резултат на което е определен ДДС за внасяне в размер на 1 957,46 лв. и допълнително задължение за довнасяне в размер на 1 353,60 лв. ведно със законна лихва по чл. 175 от ДОПК.

На основание чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛВДТДПДВ/ начислените лихви за просрочие са в общ размер на 4 232,07 лв.

Срещу издадения РА № Р-22221725001304-091-001/28.08.2025 г. е постъпила жалба с вх. № Ж-0001-431/24.09.2025 г. по регистъра на ГД на НАП С. и регистъра на дирекция ОДОП С..

С Решение № 1483/01.12.2025 г. на директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите е потвърдил РА, в частта на установени резултати по ЗДДС за периода от м. 09.2020 г. до м. 12.2020 г., ведно с начислените лихви и са определени данъчни задължения в общ размер на 11 792,02 лева, в т.ч. главница в размер 7560,00 лева и лихва в размер на 4232,07 лева, като изцяло е възприел мотивите на ревизиращия екип за липса на реалното настъпване на данъчно събитие по смисъла на чл. 25 във вр. с чл. 9 от ЗДДС по процесните фактури, с което е приел, че законосъобразно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит.

Решението е връчено на 16.12.2025 г. по електронен път (л. 38 по делото). Жалбата на „Симона -Партенрс“ ООД срещу РА до съда е подадена посредством административния орган на 07.01.2026 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от активнолегитимирано /ревизираното/ лице, до компетентен съд и след изчерпване на процедурата по административното оспорване на РА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като изследва дали същият е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният РА е издаден под формата на електронен документ и подписан с валидни квалифицирани електронни подписи. Ревизионният акт е издаден от органи с материална компетентност съгласно чл.112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и представената по делото Заповед № РД-01-404/27.05.2024 г. /л. 39/ на изпълнителния директор на НАП – Х. М., с което упълномощава М. А.

К. – Н. на длъжност началник-сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК.
Видно от приложените копия на процесните РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР, както и заповедите, доказващи компетентността на органите, същите са подписани с електронен подпис. Съдът кредитира електронните подписи по аргумент от разпоредбата на чл. 25, т. 1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила от 01.07.2016 г. съгл. чл. 52, както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО НА ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 година относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Въпреки цитираните разпоредби, ответникът е представил и надлежни доказателства за издадените КЕП на лицата, издали ЗВР, РД и РА и заповедите.
В административното производство не са допуснати нарушения на производствените правила. РД и РА са издадени в сроковете съответно по чл. 117, ал. 1 от ДОПК РА и по чл. 119, ал. 2 ДОПК. Извършените процесуални действия и събраните в хода на административното производство доказателства са подробно описани в РД и РА и не следва да бъдат преповтаряни в настоящото решение.
Относно материалната законосъобразност на РА:
Правният спор по делото се свежда до законосъобразността на РА в частта му, с която на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 9 и чл. 25 от ЗДДС на жалбоподателя не е признато право на данъчен кредит в общ размер на 7 560,00 лв. за периода от 01.12.2019 г. до 30.12.2020 г. по издадени 5 бр. фактури от доставчика „ГРИТЪРОУ“ ЕООД.
Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка.
Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Напълно идентична в тази насока е и разпоредбата на чл. 178 от директивата 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (директивата), съгласно която, за да може да упражни правото си на приспадане, данъчнозадълженото лице трябва да отговаря на следните условия за целите на приспадане в съответствие с член 168, буква а) по отношение на доставката на стоки или услуги, той трябва да притежава фактура, съставена в съответствие с членове 220-236 и членове 238, 239 и 240. От своя страна, съгласно чл. 168, б. а" доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава-членка, в която извършва тези сделки да приспадне следното от дължимия данък върху добавената стойност,

който то е задължено да плати дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице. Следователно, и съгласно чл. 178, вр. чл. 168 от директивата съществува изискването лицето, което претендира правото на приспадане на данъчен кредит да е получател на доставката или услугата, а другото данъчнозадължено лице да е реалния доставчик на доставката на стока или услуга.

По отношение на последиците от липсата на установяване на действителния доставчик на съответните стоки или услуги следва да се припомни, че режимът на приспадане цели да освободи изцяло стопанския субект от тежестта на дължимия или платения ДДС в рамките на цялата му икономическа дейност. Общата система на ДДС гарантира неутралитет от гледна точка на данъчната тежест на всички икономически дейности, независимо от техните цели и резултати, при условие че самите тези дейности по принцип подлежат на облагане с ДДС (в този смисъл решение от 11 ноември 2021 г., Ferimet, C-281/20). Както СЕС многократно е постановявал, предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано, когато материалноправните и формалните изисквания или условия, от които това право зависи, са изпълнени от желаещите да го упражнят данъчнозадължени лица (решение от 11 ноември 2021 г., Ferimet, C-281/20). Макар член 273, ал. 1 от Директива 2006/112 да предвижда, че държавите членки могат да наложат - наред с предвидените в тази директива задължения - и други задължения, които те считат за необходими за осигуряване на правилното събиране на ДДС и предотвратяване на избягването на данъчно облагане, приетите от държавите членки мерки все пак не трябва да надхвърлят необходимото за постигането на тези цели. Поради това съответните мерки не могат да бъдат използвани по такъв начин, че систематично да поставят под въпрос правото на приспадане на ДДС, а следователно и неутралността на ДДС (решение от 11 ноември 2021 г., Ferimet). Така СЕС е приел, че основният принцип на неутралност на ДДС налага приспадането му за получени доставки да бъде допуснато, ако са изпълнени материалноправните условия, дори и данъчнозадължените лица да не са изпълнили някои формални условия (в този смисъл решение от 11 ноември 2021 г., Ferimet, C-281/20). Следователно, щом разполага с информацията, необходима да се установи, че материалноправните условия са изпълнени, данъчната администрация не може да наложи във връзка с правото на данъчнозадълженото лице да приспадне този данък допълнителни условия, които могат да доведат до осуетяване на упражняването на това право (решение от 11 ноември 2021 г., Ferimet, C-281/20). Това би могло обаче да не е така, ако вследствие на нарушението на формалните изисквания се възпрепятства представянето на сигурни доказателства за изпълнението на материалноправните изисквания (решение от 11 ноември 2021 г., Ferimet, C-281/20). Такъв би могъл да е случаят, когато във фактурата за стоките или услугите, във връзка с които е упражнено правото на приспадане на ДДС, не е посочен действителният доставчик, ако това възпрепятства установяването на този доставчик, а оттам и определянето дали той има качеството на данъчнозадължено лице, тъй като това качество представлява едно от материалноправните условия за правото на приспадане на ДДС (решение от 11 ноември 2021 г., Ferimet). В този контекст следва да се подчертае, от една страна, че данъчната администрация не може да сведе проверката единствено до самата фактура. Тя трябва да вземе предвид и допълнителната информация, предоставена от данъчнозадълженото лице. От друга страна, именно данъчнозадълженото лице, което иска приспадането на ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това.

При липса на нормативна уредба, която да въвежда изисквания за съставянето на определен тип документи, доказващи осъществяването на относимите в тази връзка факти и обстоятелства,

преценката дали една доставка е действително извършена, се гради на съвкупния анализ на всички събрани по делото доказателства и в тази връзка настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на ревизиращите органи, че липсва реална доставка по фактурите, издадени от доставчика „ГРИТЪРОУ“ ЕООД, като данъчно задълженото лице не е доказало реалността на доставката.
Предмет на доставка по спорните 5 бр. фактури (стр. 8 от РД) са строително-монтажни работи на обект: Паркинг на мотел „С.“ в [населено място], [улица], УПИ2059 – имот, собственост на „Симона - Партенрс“ ООД в т.ч. полагане на асфалт 280 кв.м.
За да докаже реалност на доставките по процесните фактури от страна на жалбоподателя в хода на ревизията са представени копия на фактурите, копие на договорите към тях и нечетливи касови бележки, за които се твърди, че доказват плащането в брой. По отношение на последните съдът изцяло споделя изложеното от страна на ревизиращите органи, че същите са нечетливи, не се установява дата на касовия бон, не може да се направи заключение, че същите представляват плащане именно по посочените фактури. Действително от представените документи - фактури, договори, АКТ Образец 19 не се установява как е определена стойността на извършените СМР и дали същата включва само труд или стойността на труд и материали. Още повече, че така представените от страна на дружеството-жалбоподател документи в качеството си на частни свидетелстващи документи не се ползват с обвързваща материална доказателствена сила и същите следва да бъдат съпоставени с останалия по делото доказателставен материал. От страна на дружеството-жалбоподател не са ангажирани доказателства, които могат да обосноват реалност на доставката по процесните фактури нито в хода на ревизионното, нито в хода на настоящото съдебно производство, поради което съдът счита, че законосъобразно на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 9 и чл. 25 от ЗДДС на жалбоподателя не е признато право на данъчен кредит в общ размер на 7 560,00 лв. за периода от 01.12.2019 г. до 30.12.2020 г. по издадени 5 бр. фактури от доставчика „ГРИТЪРОУ“ ЕООД.
За да обосноват извода си за липса на реално осъществени доставки по процесните фактури, органите по приходите са се позовали, наред с останалите установени при ревизията обстоятелства и на липсата на необходимата кадрова обезпеченост при прекия доставчик „ГРИТЪРОУ“ ЕООД. В тази връзка съдът намира за необходимо да отбележи, че обстоятелството, че действително това, че доставчикът не разполага със собствен персонал или с достатъчен материално-технически ресурс, само по себе си не представлява достатъчно основание за отричане реалността на фактурираните доставки и за отказ от признаване на правото на приспадане на данъчен кредит на техния получател. В този смисъл е и трайно установената практика на Съда на Европейския съюз, обективирана в решенията по дело C-324/11, по съединени дела C-80/11 и C-142/11, както и по дело C-18/13, съгласно която правото на приспадане на данъчен кредит не може да бъде отказано единствено поради констатирани нередности в дейността на доставчика или поради липса на собствена кадрова и техническа обезпеченост, когато са изпълнени материалноправните предпоставки за упражняването му. В случаите, в които отказът се основава на твърдения за данъчна измама, следва въз основа на обективни данни да бъде установено, че получателят е знаел или е трябвало да знае, че участва в сделка, свързана с такава измама. В тази връзка се явяват основателни наведените в жалбата твърдения в тази посока, но посочените принципни положения не освобождават съда от задължението да извърши самостоятелна и цялостна преценка дали твърдените доставки действително са осъществени. Следва да се прави разграничение между недопустимостта правото на данъчен кредит да бъде отказано единствено поради липса на ресурсна обезпеченост при доставчика и необходимостта да бъде установено реалното изпълнение на конкретните

стопански операции. Първото обстоятелство не предопределя само по себе си липсата на доставка, но не изключва възможността да бъде отчетено като доказателствена индиция при съвкупната оценка на останалите факти по делото. В разглеждания случай предмет на спорните фактури са строително-монтажни работи, чието изпълнение по естеството си предполага влагането на определен трудов ресурс, съответна организация на работния процес и осигуряване на необходимите технически средства. По делото не са ангажирани доказателства за възлагане на процесните строително-монтажни работи на подизпълнители, нито са представени други относими документи, удостоверяващи осигуряването на необходимия трудов ресурс чрез външни лица, транспортни документи, приемо-предавателни протоколи. Не се установяват конкретни обстоятелства, които да позволяват да се проследи фактическата организация по изпълнението на спорните работи от посочения във фактурите доставчик.

Следва да се отчете и обстоятелството, че макар с жалбата да е направено искане за предоставяне на възможност след запознаване с данъчната преписка да ангажирана доказателства, включително за назначаване на СчЕ и СТЕ, жалбоподателят не прояви необходимата процесуална активност за тяхното реализиране. Това поведение, преценено в съвкупност с многократните искания за отлагане и неявяването в проведените съдебни заседания, обосновава извод, че на страната са били предоставени достатъчни възможности за организиране и осъществяване на защитата ѝ, от които тя не се възползва.

На следващо място, съдът намира за неоснователно и възражението на жалбоподателя, основано на постановените съдебни решения по отношение на други фактурирани доставки от същия доставчик - „ГРИТЪРОУ“ ЕООД, за аналогични СМР, възложени от свързано на дружеството-жалбоподател лице – „Симона и ко“ ООД. В жалбата се сочи, че с Решение № 15163 от 21.08.2024 г. на Административен съд София-град, оставено в сила с Решение № 1269 от 12.02.2025 г. на Върховния административен съд, е признато правото на приспадане на данъчен кредит на „СИМОНА И КО“ ООД по фактури, издадени от „ГРИТЪРОУ“ ЕООД, с предмет аналогични строително-монтажни работи, извършени през същия период върху друга част от същия паркинг. Това обстоятелство обаче не може да обуславя извод за реалност на доставките, предмет на настоящото производство независимо от идентичността на доставчика. Всяка доставка представлява самостоятелен данъчен факт, чието действително осъществяване подлежи на установяване въз основа на относимите към нея доказателства. В тази връзка макар и действително, както се твърди в жалбата, че се касае за различен вид участък от паркинга към мотел „С.“, то следва да бъдат ангажирани доказателства в тази посока и в настоящото производство. Само по себе си доказването площта на паркинга с Нотариален акт № 086/29.12.2006 г. – факт, за който не се оспорва от ответника, не може да обоснове извод за реалност на спорните доставки, а дори напротив. Именно това обстоятелство налага необходимостта от ясно индивидуализиране на отделните видове работи, техния обем, местоположение и период на изпълнение, така че да бъде възможно разграничаването им от дейностите, разгледани в предходното съдебно производство. Силата на пресъдено нещо на посочените съдебни решения се определя от предмета на разрешения с тях правен спор и не може да бъде разпростирана върху различни доставки, които не са били предмет на съдебно разглеждане в съответните производства, поради което направените в тях фактически и правни изводи не обвързват настоящия съд при преценката на реалността на процесните 5 бр. фактури.. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС (Решение № 7529 от 22.06.2016 г. по адм. д. № 3834/2016 г. на ВАС; Решение № 3420 от 01.04.2025 г. по к.адм.д. № 1295/2025 г. на ВАС).

Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство са представени и достатъчно данни, въз основа на които да се установи, че фактурираните дейности представляват

самостоятелни по вид, обем и местоположение строително-монтажни работи, различни от вече разгледаните. Съществено значение има и липсата на конкретно обяснение относно причините за отделното фактуриране на твърдените дейности, включително относно тяхното разграничаване по обем, време и място на изпълнение. Самото издаване на отделни фактури не удостоверява, че зад всяка от тях стои действително осъществена самостоятелна стопанска операция, особено когато се касае за еднородни строително-монтажни работи върху един и същ обект.
С оглед на изложеното съдът намира, че разгледаните възражения на жалбоподателя не опровергават констатациите на приходната администрация относно недоказаната реалност на спорните доставки. При така установената фактическа обстановка съдът приема, че не са налице достатъчно доказателства за действителното осъществяване на фактурираните стопански операции по начина, по който същите са документирани. Поради това формалното наличие на фактури и договори към тях, както и обстоятелството, че в друго производство са признати доставки от същия доставчик към, друго свързано на жалбоподателя лице, не са достатъчни да обосноват възникването на претендираното право на приспадане на данъчен кредит.
Настоящият съдебен състав следва да отбележи, че жалбоподателят носи доказателствената тежест при условията на пълно доказване на фактите, от които черпи декларираните права, а именно, че е осъществена облагаема доставка на услуги по всяка една от фактурите. Доказването на наличието на предпоставките за възникване на право на данъчен кредит, които са факти от обективната действителност, води до възникване на благоприятни последици за данъчно-задълженото лице, поради което съгласно правилата за разпределяне на доказателствената тежест в процеса (чл. 154, ал. 1 от ГПК, съответно чл. 170 от АПК) те следва да бъдат доказани от него. За тези факти са допустими различни доказателства, които е възможно да не изхождат от издателите на фактури, които органите по приходите не са намерили при извършваните в съответствие с процесуалния закон насрещни проверки. За обективно осъществени факти, при които би следвало да е участвало и ревизираното лице е нормално да са оставени обективни следи (писмени доказателства), с които данъчнозадълженото лице да разполага и да ангажира като доказателства в процеса по установяване на декларираните от него права. По настоящото дело и с оглед разпределената доказателствена тежест на жалбоподателя бе дадена многократно възможност да докаже твърденията си в жалбата.
Съдът счита още, че законосъобразно, и при липса на конкретни възражения в жалбата, на основание чл. 175 ДОПК вр. чл. 1 от ЗЛДТДПДВ, органите са начислили съответните лихви за просрочие на ревизираното лице, подробно описани в РД.
Предвид всичко изложено, съдът намира, че оспореният РА е законосъобразен и жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.
С оглед изхода на спора и на осн. чл. 161, ал. 1 ДОПК на ответника се дължат направените по делото разноски, но изрично искане пред съда не е направено, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.
Воден от горното и на основание чл. 160 от ДОПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Симона - Партенрс“ ООД, ЕИК:[ЕИК] срещу Ревизионен акт № Р-22221725001304-091-001/28.08.2025 г., издаден от М. К.-Н. - орган, възложил ревизията и Е. И.-Г. – ръководител на ревизията, в частта потвърдена с Решение № 1483/01.12.2025 г. на Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно

управление на Национална агенция по приходите, с която на дружеството са установени резултати по ЗДДС за периода от м. 09.2020 г. до м. 12.2020 г., ведно с начислените лихви и са определени данъчни задължения в общ размер на 11 792,02 лева, в т.ч. главница в размер 7560,00 лева и лихва в размер на 4232,07 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от връчването на преписи на страните.

СЪДИЯ: